

Poglavlje 1

London, 1813.

*Čuvaj se začinjanja nezakonite djece;
progonit će te još dugo nakon
što užitak bludničenja splasne.*

*– Bezimeni autor,
Raskrinkane tajne umijeća zavodjenja,
ili Retorika razvratnika*

KASNE.

ALEXANDER BLACK pogleda na džepni sat približivši ga svjetiljci. Taj sat mu je bio darovao lord Wellington. Prokletstvo. Kasne već dvadeset minuta. Ono malo novca što mu je ostalo potrošio je na najbolji francuski konjak koji mu je ponudio vlasnik hotela, a njih još nema.

Barem je privatna blagovaonica bila besplatna. On pride prozoru i po navici naćuli uho u smjeru konjušnica. No izvana nisu dopirali umirujućci zvuci konja koje spremaju za počinak, već samo zvonjava noćnog stražara i kloparanje kotača unajmljenih kočija po kaldrmi.

Prene ga kucanje na vratima i prigušeno: „Lorde Iversley?”

Ah, da, *on* je Iversley. Nekon toliko godina života kao obični gospodin Black, trebat će mu vremena da se ponovno privikne na plemićku titulu. „Naprijed.”

Vrata otvori vidno uznemireni mladić. Spazivši iza njega zatrašujuće visoku mušku pojavu, Alec je shvatio i zašto.

„L-lord Draker vas treba.” Prestrašeni se dječak okrene prema ljudini koja je svima bila poznatija pod nadimkom Zmajski vikont. Bilo je sasvim jasno zašto je zaslužio taj nadimak. „T-treba li vam još štogod, gospodine lorde?”

Draker slugu bijesno ošine pogledom. Čak i skromno odjeven u odjeću od barhenda, raščupani div mogao je samim pogledom pretvoriti kamen u prah. „Nestani”, zarežao je. Mladac potrči prema stubama brže od plahog ždrebeta, na što Draker zakoluta očima. „Misle da mi na čelu rastu rogovi.”

„Onda možda ne biste trebali režati na njih”, ironično će Alec.

Pogled gorostasovih tamnosmeđih očiju prikupuje ga na mjestu. „Mudra bi osoba zadržala svoje mišljenje za sebe.”

„Mudra vas osoba ne bi pozvala ovamo. Ja, međutim, volim riskirati.”

„Ja ne volim.” Zastavši na pragu, vikont oprezno prouči sobu. Bila je uređena u stilu kakav se očekuje od hotela u kojem pretežito odsjedaju vojni časnici, sa stolicama od pune hrastovine i stolom čije su noge izrezbarene u obliku režećih lavova.

Alec suspregne osmijeh. Draker bi se ovdje trebao osjećati kao doma.

„Dakle, što je razlog ovog sastanka?” upita oštro Draker.

„Objasniti ću kad dođe moj drugi gost.”

Draker frkne kroz nos, no konačno uđe u sobu. „Jeste li i njemu poslali istu smiješnu poruku u kojoj ga pozivate da dođe ovamo *ako želi promijeniti svoj život?*”

„Zašto ste došli ako mislite da je poruka smiješna?”

„Grof kojeg nikad nisam upoznao bio je dovoljno odvažan, ili lud, da se obrati osobi moga renomea. To se ne događa svaki dan.”

Alec i nadalje ne ponudi nikakvo objašnjenje. Sjedne na svoje mjesto i pokaže prema drugom stolcu.

„Raskomotite se. Ako želite, ima i konjaka.”

Tek što se Draker smjestio s čašom u ruci, kroz otvorena vrata ušeta visoki gospodin crvenkasto-smeđe kose. Uputivši im podrugljivi pogled, rukom u bijeloj rukavici baci na stol presavijeni komad papira. „Pretpostavljam da je jedan od vas dvojice poslao ovu poruku?”

„Da, ja sam Iversley.” Alec ustane. „Vi ste zacijelo vlasnik Plavog labuda.”

Muškarac se teatralno nakloni. „Gavin Byrne, sluga pokoran.”

Opazivši da se Draker ukočio, Alec pokaže prema slobodnim stolicama. „Hvala što ste došli. Sjednite kamo god...”

„Možete sjesti na moje mjesto.” Naglo ustavši, Draker se uputi prema vratima. „Ja odlazim.”

Alec se uzruja, promatrajući kako mu se plan raspada.

„U čemu je problem, gospodine?” otegnuto će Byrne. „Nemate dovoljno hrabrosti da poslušete sa mnom?”

Draker zastane i mrko pogleda Byrnea. „Sumnjam da našeg domaćina zanima poslovna suradnja. Vjerojatno ste čuli za mene, baš kao što sam ja čuo za vas. Ja sam Draker.”

Nije trebao ništa dodati. Izraz šoka prožme Byrneovo koščato lice, koje se smjesta okrene prema Alecu. „Što je ovo, Iversley? Nekakva oklada?” Byrne krene prema otvorenom prozoru kako bi provjerio njegov vanjski rub. „Gdje se skrivaju tvoji prijatelji koji žele nazočiti prvom susretu dvojice najozloglašeniye polubraču u Engleskoj?”

„Ovdje nema nikoga osim nas”, mirno odgovori Alec.

Byrne se okrene od prozora. Oči su mu svjetlucale u tami. „Aha. Znači, nadate se materijalnoj dobiti, ucjeni možda? Žao mi je što ću vas razočarati, no cijeli London već zna za moje otmjeno podrijetlo.”

„I moje.” Draker je prelazio prstom preko jedva vidljivog ožiljka iznad brade. Drakerov biološki otac također nije bio oženjen nje-

govom majkom. No, na njegovu sreću, drugi muškarac jest bio oženjen njome, učinivši tako Drakera svojim zakonitim sinom. „Organizirali ste ovo ni za što. A sad me ispričajte...”

„Znači, strašni Draker je zapravo kukavica”, žurno ga prekine Alec, „koja se boji provesti nekoliko minuta nasamo sa svojom dvojicom braće.”

Draker se naglo okrene prema njemu. „Slušajte, vi prokleti...” A onda zastane usred rečenice i malo stisne oči. „Kako to mislite, s dvojicom braće?”

„Usprkos mojem navodnom zakonitom podrijetlu, ja sam kobile baš kao i vas dvojica. I, što je još važnije, svi imamo istog oca.” Alec podigne čašu u zrak drhtavom rukom. „Čestitam, gospodo. Upravo ste dobili još jednoga brata. A Princ od Walesa je dobio još jednog nezakonitog sina.”

Dok je ispijao svoje piće, prostorijom zavlada tišina, tmurna i gusta poput londonske magle. Oba su muškarca neko vrijeme samo zurila u njega.

Zatim Draker priđe stolu, razjaren i namršten, poput izrezbarenih lavova ispod njega. „Je li to neka bolesna šala, Iversley? O tvojoj se obitelji nikad nije proširio skandal takve vrste.”

„Možda nitko nije znao”, prekine ga Byrne. „Ali ja sam mu sklon povjerovati.”

Darker ga srdito pogleda. „Zašto?”

„Zato što nijedan novopečeni grof ne bi izmislio takvu laž o sebi.”

Alec odahne. „Sjednite, gospodo, popijte malo konjaka i saslušajte me. Obećajem vam da nećete zažaliti.”

Byrne slegne ramenima. „U redu. Dobro bi mi došlo žestoko piće.” Natoči si obilnu količinu konjaka u čašu, zavalio se u fotelju i ispije velik gutljaj. Nakon kraćeg oklijevanja, Draker učini isto. Zasad ide dobro. Alec sjedne na svoje mjesto i natoči si još konjaka. Trojica muškarca pila su u tišini, promatrajući jedan drugoga,

potajno tražeći međusobne sličnosti. Teško je bilo povjerovati da su braća. Širokih pleća i mišićav, Draker je naslijedio korpulentnost hanoverske loze, ali nije bio debeo poput njihova biološkog oca. Niti opsjednut modom. Drakerova nepodšišana kestenjasta kosa, gusta brada i ruho od tamnoga barhenda odavali su čovjeka koji prezire društvo i njegova pravila. Byrne je, s druge strane, očito stigao ravno iz svojeg iznimno uspješnog kluba za gospodu. Njegov skupocjeni prsluk od bijelog sitno izvezenog pamuka i crne svilene hlače bili su nešto što si Alec ne bi mogao priuštiti, pa ipak, izuzevši ukrasnu iglu s rubinom koja je svjetlucala u njegovoj kravati, Byrneov stil odijevanja bio je začudno suzdržan. Osobito uzevši u obzir visoke krugove u kojima se kretao. Zbog njegova sarkastičnog smisla za humor i umješnosti u kartaškim igrama jednako su ga cijenili vojvoda od Devonshirea i najniži konobari u klubu White's, bez obzira na to što se rodio kao vanbračno dijete.

„Vaša tvrdnja, doduše, objašnjava neobičnu glasinu o vama.” Byrne je prstom gladio rub čaše.

„Kažu da vas je otac poslao na veliko putovanje po Europi, gdje ste proveli deset godina u potrazi za zabavom i putenim užicima, čak i nakon smrti vaše majke.”

Alec je nastojao suspregnuti iznenadnu navalu bijesa. Nije ga čudilo da je njegov „otac,” širio laži o njemu. Nezamislivo je da bi stari jarac ikome rekao istinu.

„Neobično je, međutim”, nastavi Byrne, „što vas nitko u inozemstvu nije viđao na zabavama. A ja sam jednom sreo vašeg... ovaj... oca, i nije mi djelovao kao osoba koja bi mogla dugo podnositi dezerterstvo svoga nasljednika. Da ne spominjemo neugodnu činjenicu kako je tada na Kontinentu bjesnio rat.”

Alec otpije veliki gutljaj iz svoje čaše. Bilo mu je mrsko otvoreno govoriti o svome životu pred polubračom koju je jedva poznavao, no nije imao izbora. „Nije se ratovalo kad sam napustio Englesku. Otišao sam za vrijeme kratkotrajnog Amienskog mira.”

„Kamo ste točno otišli?“ osorno ga upita Draker.

„U Portugal. Stari me grof poslao k svojoj sestri.“ Čiji je muž Portugalac vjerovao u strogo kažnjavanje jogunastih engleskih dječaka. „Ostao sam samo nekoliko godina. No nisam se smio vratiti kući – otac mi je zabranio pristup obiteljskom posjedu i onemogućio komunikaciju s majkom.“ Osjetio je kako mu se žuč podiže u grlo. „O njezinoj me smrti obavijestio tek nekoliko tjedana nakon što je pokopana.“

„I sve to je učinio zato što ste Prinnyevo kopile?“

„Da, iako to tada nisam znao.“ Alec gutne malo konjaka. „Nedugo nakon smrti starog grofa i mojeg povratka u Englesku, pro našao sam pismo koje je moja majka sakrila i u kojem mi je otkrila istinu.“ I promijenila sve što je mislio o sebi i svojim roditeljima. „Navodno me začela u razdoblju kad moj ‘otac’ mjesecima nije dolazio u njezinu postelju. Ali me priznao kao svoga sina kako se ne bi doznalo da mu je Prinny nabio rogove. Povremeno je čak trpio moju nazočnost u svome domu, sve dok mi nije presudila jedna šala u Harrowu. Nakon toga me zauvijek prognao iz Edenmorea.“

„Za ime božje, o kakvoj se šali radilo?“ upita Byrne.

Alec je vrtio konjak u čaši, promatrajući igru svjetlosti na tekućini. „Pokušao sam iskamčiti skupi ručak za sebe i svoje blesave prijatelje maskiravši se u... ovaj... jednu slavnu osobu. No usprkos mojoj sličnosti s dotičnim muškarcem i podstavljenj odjeći, bio sam premlad i premršav da bih bio uvjerljiv.“

„Ne želite valjda reći da ste glumili...“ započne Byrne.

„O, da.“ Alec ih tužno pogleda. „Nesvjesno sam odabrao baš onoga kojega nisam smio oponašati. Grofu to nije bilo smiješno.“

Obojica muškaraca zatrepću, a zatim prasnu u smijeh. Nakon nekoliko sekunda i Alec se smijao s njima. Bio je čudan osjećaj smijati se najgoroj tragediji svojih mladih dana.

„Bože, kakve li ironije...“ Draker je jedva dolazio do daha. „Tvoj otac... Mogu samo zamisliti...“

Oni opet prasnu u smijeh, a prijašnje napetosti nestane. Kad su se napokon prestali smijati, toplo ozračje koje se među njima stvorilo bilo je gotovo... bratsko. I formalnosti su odbačene.

„Sad kad to kažeš, vidim da uistinu postoji određena sličnost”, Byrne progovori, uspjevši obuzdati smijeh. „Imaš prinčeve oči.”

„Ali, zašto nam to govoriš?” upita ga Draker. „Zar ti nije stalo tko zna za to?”

„Vjerujte, nije mi ni na kraj pameti širiti dodatne glasine o sebi i svojoj obitelji. No, istina je da trebam vašu pomoć.”

I samo tako, krhka povezanost među njima pukne. Byrne ga je proučavao hladnim, ciničnim pogledom. „Novac. Mislio si zamoliti svoju *bogatu braću* da ti financijski pomognu?”

Alec se nakostriješi. „Istina je da trebam novac, no ne želim ga ni od jednog od vas dvojice.” Na Darkerovo podrugljivo frktanje nosom on ustane i pogleda ih u oči. „Otkrivši svoju povezanost s Prinnyem, potražio sam informacije o njegovoj ostaloj vanbračnoj djeci. Otkrio sam da smo mi jedini koji se nisu okoristili dotičnom vezom.” Glavom kimne prema Drakeru. „Tebe je društvo izopćilo otkako si nasilno istjerao princa i vlastitu majku sa svoga posjeda u Castlemaineu.”

Alec se zatim obrati Byrneu. „Prinny je svoju vezu s tobom pak, bešćutno porekao. U svome klubu objeđuješ s vojvodama koji te oslovljavaju sa Ljepotan Byrne, no iza leđa te zovu Kopile Byrne, sin irske kurve.”

„Samo ako žele ostati bez jezika”, plane Byrne.

Alec na to slegne ramenima. „I da, kao što ste dobro pretpostavili, doista sam bez prebijena novčića. Grof je spiskao čitavo majčino nasljedstvo.”

Prije svoje smrti stari je jarac ulagao u opasne poslovne pothvate i desetkovao ono malo sredstava koja mu nije pokrao pokvareni upravitelj imanja. Zahvaljujući tome, i grofovom opsesivnom – i skupom – traganju za nadrilijekovima za neku bolest od

koje je navodno bolovao, Alec je naslijedio posjed u raspadajućem stanju, a nije ima novca za njegovu obnovu.

„Svatko od nas treba nešto što nema. Ja nemam novca.” Alec pogleda u Byrnea. „Ti nemaš zakonito ime.” Zatim kimne prema Drakeru. „Ti nemaš ugled u društvu.”

„Drakeru se živo fućka za društvo.” reče Byrne. „Trune ondje u Castelmaineu i čini se da mu ništa ne nedostaje.”

„Rekao bih da svoj položaj društvenog izopćenika u nekim slučajevima ipak nalazi nezgodnim.” Iako se Draker namrštio, Alec opazi da nije opovrgnuo njegovu opasku. „Nisi li ti skrbnik kćeri koju je tvoja majka rodila vikontu? I ne bliži li se ona dobi za udaju? Možda ne mariš za svoj društveni status, no kladio bih se da ti je stalo do njezinog.”

„Da, dobro”, progundā Draker, „sestra me uistinu gnjavi s tom svojom hirovitom željom za debitiranjem u Londonu. Rekao sam joj da to neće ići. Tko bi joj želio biti pokroviteljem? Osim toga, nakon laži koje je moja majka proširila o meni, Luisu bi tretirali poput gubavca zbog mojih grijeha.”

„No ako joj ne omogućiš barem jednu sezonu”, istakne Alec, „prije ili kasnije će pobjeći s prvim lakajem ili lokalnim idiotom koji joj pokaže imalo naklonosti.”

„Ima li ovo nekakvu poantu?” odsječno upita Draker.

Alec uputi oprezan pogled Byrneu. „Trebā li joj samo pokrovitelj i pozivnice, siguran sam da Byrne poznaje mnogo plemića čiji bi... ovaj... dugovi prema njemu mogli uvjeriti njih i njihove žene da učine ono što ih mi zamolimo.”

„Mi?” upita Byrne.

„Da, mi. Zahvaljujući našem biološkom ocu, bile su nam uskraćene pogodnosti koje uživa većina obitelji – prijateljstvo, odanost, bezuvjetna pomoć. No to nas ne bi trebalo lišiti uspjeha.” Ohrabren njihovom pomnom pozornošću, on nastavi. „Svaki od nas posjeduje nešto što drugima treba te stoga predlažem da sk-

lopimo savez. Bilo bi to kao u obitelji – uostalom, mi jesmo braća. Zajedno možemo promijeniti svoje sudbine. Jedni drugima možemo pomoći ostvariti što god želimo.”

Byrne podigne obrvu. „Što nas dovodi do onoga što ti želiš. No ako misliš da ću ti pozajmiti novac samo zbog naše zajedničke veze s Prinnyem¹...”

„Ne želim nikakav zajam”, odvrati Alec. „Grof mi je već ostavio dovoljno dugova da se ugušim u njima.”

„Svejedno trebaš nešto od nas. A budući da je razvidno kako nismo Prinnyevi miljenici, sigurno ne očekuješ da ti od njega iskamčimo novac.”

„Naravno da ne”, odrješito će Alec. „Sumnjam da uopće zna da sam njegov sin, a ja bih radije da tako i ostane. Uostalom, on nema dovoljno novca za ono što ja trebam.”

Draker ga pogleda ispod oka. „O kolikom iznosu govorimo?”

„Za obnovu Edenmorea, da bi posjed ponovno bio profitabilan i da bi se u kući moglo normalno živjeti...” Duboko je udahnuo. „Otprilike sedamdeset i pet tisuća funta. Možda i više.”

Draker tiho zazviždi, a Byrne reče: „Vraški si u pravu, toliki zajam ti nitko neće dati. Sumnjam da bi i kockanjem mogao toliko zaraditi.”

„Ako bi novi zajam značio potonuti još niže, kockanje bi me uistinu pokopalo.” Alec odloži čašu. „Ne, pomno sam razmišljao o tomu i shvatio da je jedino rješenje za pribavljanje potrebnih sredstava – ženidba bogatom nasljednicom.”

„Nećeš dobiti Luisu, ako si na to ciljao”, zareži Draker. Alec zakoluta očima. „Za Boga miloga, ne trebam djevojčicu koja je tek završila školovanje. Draža mi je zrela žena koja razumije pravila engleskog društva: čini što god želiš – samo budi diskretan;

---

1) *Prinny* je bio nadimak princa Georgea koji je vladao kao princ regent od 1811. godine, tijekom duševne bolesti svoga oca. Nakon očeve smrti, 1820. preuzima prijestolje i kao kralj George IV. vlada deset godina do svoje smrti. (*op. ur.*)

privatno luduj koliko te volja – dok god se pristojno ponašaš u javnosti; pretvaraj se da smo se vjenčali iz ljubavi – no svi znamo da je pravi razlog bio novac i položaj.”

„Zvuči prilično cinično”, reče Draker.

„Ti bi prvi trebao znati koliko je to istinito. Zašto bi inače pobjegao od društva na svoj posjed u Hertfordshireu?”

Kad se Draker namrštio, Alec doda: „Ne kažem da te ne razumijem. Moj pokušaj bijega bio je ostanak u inozemstvu, umjesto povratka ovamo čim sam postao punoljetan i zahtijevanja onoga što mi pripada. Zbog toga sam zamalo sve izgubio.”

Turobno se nasmiješio. „Naučio sam svoju lekciju. Moraš igrati prema njihovim pravilima – barem javno – kako bi dobio ono što želiš. A ja želim obnoviti Edenmore. Ako to znači da moram postati lovac na miraz, kao svi ostali osiromašeni plemići, onda ću, tako mi Boga, krenuti u lov.”

Draker odmahne glavom. „Svaka nasljednica s toliko novca do zuba je naoružana protiv lovaca na miraz. Ako nije ona, njezin otac sigurno jest.”

„Čovjek je grof”, Byrne će Drakeru. „Puno bi trgovaca rado platilo da im kćer postane groficom.”

„Za tako velik iznos?” Alec počne rasplamsati vatru u kaminu. „Koja bi budala predala svoju voljenu kćer i sedamdeset i pet tisuća funta plemiću - lovcu na miraz, kojega prati glas da je napustio obitelj kako bi uživao u razvratnom životu? Ne mogu otkriti istinu o svojem boravku u inozemstvu ne objasnivši zašto smo otac i ja imali zahlađen odnos, a to ne želim učiniti.”

Zureći u plamen, on nastavi. „No samo glasine mi neće umanjiti izgled, ako tijekom udvaranja budem skrivao svoje siromaštvo. Planiram osvojiti svoju nasljednicu prije no što dozna za moje financijske nedaće.” Nije kanio ponoviti pogrešku pokojnoga grofa otkrivši budućoj ženi kako se ženi njome isključivo zbog novca. To bi mu samo donijelo probleme.

Obrisavši ruke o hlače, ponovno se okrene prema njima. „Zato trebam vašu pomoć. Trebam osvojiti svoju nasljednicu prije nego što istina o mojem siromaštvu dospije do Londona. Problem je što nikoga ne poznajem. Bio sam premlad da bih se kretao u društvu u vrijeme kad sam napustio zemlju, a sad nemam dovoljno vremena kako bih naučio tko je tko.”

Alecov se pogled usredotoči na Byrnea. „Ti se krećeš u tim krugovima i svakodnevno se baviš financijskim poslovima. Mogao bi mi dati informacije koje trebam.”

Byrneovo lice bilo je bezizražajno, pa Draker pročisti grlo. „Budući da sam pola svoga života proveo izvan društva, ne vidim kako bih ti *ja* mogao pomoći.”

Odvrativši pogled od Byrnea, Alec reče bez okolišanja: „Mogao bi mi posuditi kočiju. Većinu toga mogu dobiti na kredit, no nešto tako krupno ne mogu.”

„Nemaš ni kočiju?” Byrne će u nevjerici.

Alec se ukoči. K vragu, mrzio je moliti. „Moj otac je prodao obje kočije, zajedno s kućom u Londonu. Zato stanujem tu u hotelu Stephens. Prebivalište mogu zatajiti, no budem li se stalno pojavljivao u fijakeru, netko bi mogao postati sumnjičav.” Zurio je u Drakera. „A mislio sam, budući da ti...”

„Budući da ne pohodim društvena zbivanja”, Draker dovrši njegovu rečenicu, „mogao bih ti posuditi kočiju.”

Alec kimne glavom. „Obećajem da ću je održavati.”

Draker je više djelovao kao da se zabavlja, nego kao da je uvrijeđen. „Ako mi obećaš da nećeš u nju upregnuti neku bijednu kljusad...”

„Pomoći ćeš mi?” prekine ga Alec. „Pristupit ćeš savezu koji sam predložio?”

„Pretpostavljam da mi ne može naškoditi. Osobito ako moja naporna sestra dobije pristojnog muža.” Draker podigne jednu čupavu smeđu obrvu. „Koji nije lovac na miraz.”

Alec se sjetno nasmiješi. „Nadam se da obitelj moje nasljednice neće biti toliko izbirljiva.”

„Znam za jednu koja bi ti mogla odgovarati”, ubaci se Byrne. Kad se Alec okrenuo i zabuljio u njega, dodao je slegnuvši ramenima: „Kockari su pričljivi.”

Alecu je zujalo u ušima. „Znači, i ti ćeš pristupiti ovom savezu?”

„Kraljevsko bratstvo.” Byrneu se na bradi trzao mišić. „Lako je tebi i Drakeru – pred licem zakona, vi ste zakoniti sinovi. No mene ne možete učiniti zakonitim, niti mi možete pribaviti poštovanje koje je Prinny uskratio meni i mojoj majci.”

„Siguran sam da ti možemo srediti *nešto* što želiš. Obećajem da ćeš od ovog pothvata profitirati jednako kao i mi.”

„To i kanim”, odrješito će Byrne. „Osim toga, moglo bi biti zabavno pratiti vaš uspjeh ravno pred nosom našeg dragog oca.”

Prvi put nakon mnogo tjedana u Alecovim je grudima počela bujati nada. „Dakle, slažete se? Ujedinit ćemo snage kao braća kako bismo ostvarili sve što želimo?”

„Slažem se.” promumlja Draker.

„Slažem se.” Byrne natoči svima još konjaka. „Ovo zaslužuje zdravicu.” Ustane i podigne čašu.

„U čast Kraljevskog bratstva nezakonitih sinova i njihovog budućeg blagostanja.”

Ostala dvojica također ustanu, podignu svoje čaše u zrak i ponove zdravicu. Nakon što su iskapili piće, Alec ponovno dignu čašu, smiješeći se zloguko. „I u čast Prinnyja, našeg kraljevskog oca. Neka gori u paklu.”